

Bärare behövs

Under mina många år som kyrkoherde och församlingspräst fick jag ofta höra orden "kantajat, olkaa hyvät", bärarna, varsågod. Vaktmästaren, som ju oftast sade detta på finska, meddelade att nu är det dags för den sista resan.

Men orden som talar om att *bärare behövs*, har fastnat i mitt minne. De är så aktuella och gäller så mycket annat.

Den senaste tiden har jag fått höra om flera sjukdomsfall. Människor, en del av dem goda vänner har insjuknat i allvarliga sjukdomar. Jag har flera på min dagliga bönelista, detta inte som någon prestation, utan som ett inre "tvång", en nöd, som också hjälper mig att bära dessa besked.

Jag har märkt att många inför de sorgliga nyheterna om andras sjukdom dels förhåller sig mycket medlidsamt och empatiskt, men dels också talar om att "vi får hoppas att han eller hon får kraft att bära sin sjukdom". Naturligtvis får vi det. Hoppas det, be om det.

Och ändå är det något inom mig som protesterar! Varför kan vi inte komma överens om att be om att Gud skall hela dem, bota dem? Jag menar inte något slags "helppo-heikki" lösning på allt lidande. Men när lidandet kommer konkret, varför avstå från den rätten som Guds barn har?

I Mark. 2 berättas om en lam man, som bars till Jesus av fyra män.

Sen står det ord som jag aldrig kan glömma: *Jesus såg deras tro och sade till den lame: "Mitt barn, dina synder är förlåtna."* Mark. 2:5.

Texten berättar om svårigheterna att nå fram till Jesus – där var så mycket folk att de inte kunde komma fram! Hur lätt hade det inte varit att senast då ge upp och säga: det går inte, vi kan kanske försöka någon annan gång..

Men texten talar om att de INTE gav upp, de gjorde öppning i taket och hisgade ner den förlamade (paralytikern, som Jesus kallar "barn") framför Jesus. De visade att de menade allvar. Den andan behöver vi mera av. Vi behöver också veta att Gud i sin nåd kan leda oss genom svårigheter, och att sjukdom inte är något tecken på Guds frånvaro!

Men det finns lite för mycket av en tro som resignerar inför svårigheterna, en tro som blir för störande realistisk, om du förstår vad jag menar.

Bärarna i Mark. 2 var av annat virke. Tänk att ha sådana vänner!

Jag tycker så mycket om den texten! För den som ligger på bären och kämpar med att orka, som tänker "*min tro är en flämtande gnista*" (om ens det!) är det så oerhört att ha *troende bärare*. *Kantajat*,

olkaa hyvät!

Tänk att Jesus botade, när han såg "deras" tro!

Om du och jag inte själva drabbats, och även då, är vi kallade att bära sjuka människor till Jesus. Att också "tro för dem" som inte längre orkar tro.

Detta är inte att befälla Gud. Han svarar som Han vill, i sin nåd och sitt majestät.

Men låt oss inte förlora tron på en *Gud som gör under*, som helar, botar, förändrar, bär. Bort med all defaitistisk tro.

"Är då något så underbart, att HERREN icke skulle förmå det?" 1 Mos. 18:14

Är det inte en vila att ha kristna vänner, som när "min tro" sviktar, när jag håller på att tröttna, minns Guds löften om hjälp?!

Också STI behöver nu mera än någonsin bärare. Vår ekonomi är på sikt ganska

pressad. Det kan handla om *understöddade medlemmar*, som med en liten eller litet större regelbunden summa vill stöda unga studerande som förbereder sig för arbetet i Guds rike, här hemma eller i missionens tjänst. Det kan gälla församlingar som vill ge en extra kollekt någon gång. Det gäller också *förebedjare*, sådana som ber för STI:s verksamhet, för våra studerande och för oss anställda.

Deras tro och min tro. Samma orsak, tron är ett Guds verk. Men också ett beroendeförhållande till den kristna församlingen, till bröder och systrar i Kristus Jesus. Sådana som hjälper och tar tag. Bärare. Vad kan hända när Jesus idag ser "deras tro"?

12.2.2009

Henrik Perret

På STI samlas studerande till andakt i samband med kaffestunden varje vardag kl. 14. Vid kaffekoppen förs många djupa teologiska samtal, men det är också en stund av informell samvaro. Ett rikt utbud av tidningar och tidskrifter gör att var och en kan hålla sig à jour med vad som händer i kyrka och samhälle.